

<!-- @page { size: 21cm 29.7cm; margin: 2cm } P { margin-bottom: 0.21cm } -->

Bohoslužby v Zábřehu 6.října 2013

Lk 17,5-10

Milé sestry, milí bratři, žijeme v době nenaplněných potřeb. Pořád někdo něco potřebuje a potřebuje toho stále víc. Někdy to už vypadá, že ať se člověk podívá kamkoliv, je stále něčeho nedostatek a bylo toho třeba víc. Ať se už jedná o peníze, čas, úctu, lásku a tak podobně. Asi to má svou logiku. Vnímáme nedostatek a tak logicky soudíme, že se dá odstranit jen tím, že toho či onoho bude víc. A tak je třeba více kontrol, více papírování, více různých pojistek, více apelů na slušnost, a tak by se asi dalo pokračovat velmi dlouho. Je ale opravdu všeho takový nedostatek? Je opravdu všeho potřeba stále víc? Pomůže to? Pomůže, když budeme mít víc času, víc peněz, víc slušnosti, víc úcty, víc důvěry? Je to otázka. Co když to nepomůže, co když k cíli, kterého chceme dosáhnout, vede jiná cesta, než mít všeho stále víc?

Že se dá na problém podívat i jinak, nám ukazuje Lukášovo evangelium. Učedníci jednou také cítili nedostatek. Prosili svého Pána, aby jim dal více víry. To je velmi zbožná prosba. Víc víry! Jsme si vědomi toho, že věříme málo, potřebujeme posílit, potřebujeme naplnit své prázdné nitro. Myslím, že je to dobrá prosba. Vždyť víra je pro lidský život nesmírně důležitá. Nic nezmůžeme bez víry. Pokud nedokážeme Bohu věřit, tak jsme na tom špatně, nikam se jím nedáme dovést. Také si jistě uvědomujeme, jak slabými bytostmi to jsme a tak potřebujeme posilu i v této oblasti. Mít více víry se tak přeci vždycky hodí.

Ježíš s tím ale zase tolik nesouhlasí. Víc víry? Proč? Není problém v tom, že člověk měl malou víru. Víry není potřeba mnoho. Stačí ji jen malinko. Tak malinko, jako je malinké hořčičné semínko. Zní to docela překvapivě. I malá víra dokáže veliké věci? Jak je to možné? Zkusme si představit, co to znamená věřit málo a věřit hodně a ještě více? Jak by vypadala větší víra? Jak by se vlastně projevila oproti té menší? Podle čeho se víra dá měřit? To jsou otázky, které člověka asi hned nenapadnou, ale pokud se začíná mluvit o menší a větší víře, tak se zcela logicky nabízejí. Odpovědí by mohl být odkaz k tomu, co vše člověk z víry zvládne. Někdo má víru, že by třeba dokázal přenést horu. Někdo má své hranice zase někde jinde. Ale zároveň s tím se nabízí otázka, jestli jsou tyto úvahy správné. Dá se měřit víra podle toho, čemu je člověk schopen věřit a čemu již ne? Vždyť je to svým způsobem nesmysl. Když mi řekne Bůh, abych

se nebál a skočil, protože mě chytí, tak ze dvou metrů uvěřím, když mi to ale řekne ve dvaceti metrech tak neuvěřím? To přeci není potom víra. Víra nemůže mít položeny žádné podmínky. Pokud je člověk ochoten věřit jen s výhradami či za určitých podmínek, potom vlastně nevěří. Asi to také znáte, že člověk občas řekne: no uvěřím ti, až mi dokážeš to či ono. Jenže pokud uvěří, až mu někdo něco dokáže, tak to přeci není víra. Víra je založena na vztahu ke druhému, k tomu komu věřím. A její kouzlo je v tom, že spoléhá i tehdy, když nemá jistotu. Věřit se tedy nedá jen částečně. Víru člověk buď má nebo nemá. Proto je ta prosba učedníků taková zvláštní a reakce Ježíšova ne zrovna pochvalná. Chtít více víry nic v jejich životě nevyřeší. Nebudou lepšími učedníky. Pokud se dostávají na cestě následování do potíží a mají dojem, že jim schází víra, není to tím, že by měli malou víru. Je pravda, že občas o malé nebo velké víře něco Ježíš řekl. Avšak v posledku nešlo o míru víry, ale její samotnou existenci, vytrvalost. Třeba malověrný Petr nejdříve věřil, ale jen do určité chvíle. Pak nevěřil a začal tonout. Silnější víra by mu nepomohla. Stačilo, kdyby udržel tu, co měl. A o to také jde v tomto případě. Není třeba získávat něco víc. Nepomůže více víry, neboť i její špetka dokáže veliké divy.

Určitým vysvětlením je pokračování toho textu. Zprvu vypadá, že nemá s prosbou učedníků nic společného. Ježíš najednou mluví o tom, jak jasná a samozřejmá má být služba, že přeci je jasné, že hospodář nebude čekat, až se jeho služebník nají. Vše má v tomto případě svůj řád, své místo. Služebník má své povinnosti. To je jeho život, jeho místo. A není to nic mimořádného. Plnit své povinnosti je přeci normální. Možná by bylo lepší nemluvit o povinnostech, ale zkrátka o naplnění toho, co je člověku dáno, určeno. Je přeci jasné, že to bude plnit, usilovat o to, aby vykonal, co je mu dáno konat. A nepotřebuje k tomu nic zvláštního. Jen to vědomí, jaké je jeho místo ve světě. A právě v tom se to dotýká i prosby učedníků o více víry. Oni si totiž uvědomují, že jejich služba není jednoduchá. Následování Ježíše je náročná věc. Zejména poté, co jim řekl, jak se mají chovat jeden k druhému. Skutečně se dere na jazyk myšlenka, že to chce silnější víru, aby člověk vydržel a vykonal, co je potřeba. Jenže jak už zaznělo, silnější víra zde opravdu nepomůže, nic nezmění. Řešení úkolu není v hledání silnější víry, ale v hledání pokory. Ta totiž souvisí s tím, že člověk najde své místo ve světě a přijme úkol, který mu Bůh dal.

Co tedy s tou vírou? Určitě není zlé, když člověk touží po jejím posílení. Ale je třeba si uvědomit, že pro její posilu a pevnost už Bůh udělal maximum. Nemůže už udělat víc, pokud má člověk zůstat jeho svobodným tvorem. Naší víře dal přeci vše, co je třeba, aby vzplála a hořela. Víra je o tom, abychom Bohu mohli věřit. Věřit mu můžeme jen tehdy, když ho poznáme, když poznáme jeho dílo a porozumíme jeho vztahu k nám. To vše nám dal v Ježíši Kristu. Tak to také mohli učedníci poznávat. Slyšeli jeho slova, viděli mnoho zázraků. To vše ukazovalo k Bohu a říkalo, že Bůh se sklání k člověku, přináší mu spásu a záchranu, otevírá svou náruč a přijímá každého, kdo se k němu obrací. Bůh nás slyší, odpouští naše viny, usmírjuje hříchy. Co víc ještě potřebuje člověk, aby Bohu uvěřil, aby spolehl na to, že má jeho život ve svých rukou, že se o něj postará s rodičovskou péčí? Myslím, že jediné, co je třeba, je pokora a uznání toho, že Bůh to dokáže lépe než já.

Ježíš tedy ukázal svým učedníkům, že je možné dosáhnout cíle i jinou cestou, než jen hromaděním všeho, co by mohlo pomoci. Je zřejmé, že v našem světě jsou věci těžké a složité. Není jednoduché se v nich orientovat. Mnoho věcí nám schází a chtělo by to je získat, posílit. Je třeba je řešit. Jak? Možná ten dnešní text je určitou odpovědí. Odpovědí, která souvisí i s vírou. Ale ne v tom, aby byla silnější, ale v tom, aby se vůbec dostala ke slovu. Není totiž nic důležitějšího, než věřit Bohu v tom, že moc dobře ví, co a jak činí. Ví, kde je naše místo, a ví, proč nás na něj posílá. Vše bude dobře fungovat, když tomu porozumíme a smíříme se s tím. Myslím totiž, že problémem dnešní doby není to, že by byl nedostatek, že by nebylo možné naplnit lidské potřeby. Problém je spíše v tom, že obrazně řečeno, všichni chtějí být páni a nikdo nechce být služebník. Tedy každý na tom chce být lépe, než je. Přitom si to vlastně ani neumí představit, mnohdy ani neví proč chce na tom být jinak, dosáhnout dalších a dalších úspěchů, trofejí a podobně. Možná více než co jiného je třeba pochopení toho, že všichni nemůžou být stejní. Aby svět fungoval, musí v něm být různí lidé. Věříme přeci, že Bůh stvořil všechno moudře. Dal světu svůj řád. Měli bychom hledat, jak jej naplnit. Má tedy svůj smysl, když jsou mezi lidmi rozdíly. Má dokonce smysl, když někdo má víc, někdo míň. Každý by chtěl mít spoustu peněz, velký dům, silné auto. Jenže ne každý by si s tím dokázal poradit. A pokud chce někdo dělat něco, čemu nerozumí a co neumí, je to pohroma. Proto se nejdříve ptejme a hledejme, jaké místo nám určil Bůh, k čemu nás vybavil a obdaroval.

Víra umí být silná, umí veliké zázraky. Budme si toho vědomi. Stačí opravdu jen trochu Bohu věřit, otevřít mu své nitro a sami poznáme, že už není třeba víc. Možná jen mít tolik pokory, aby člověk přijal své místo na díle Božím a nehrnul se někam, kde ho Bůh mít nechce. Proměňme tedy své jednání, aby nebylo na prvním místě naše já, naše sny a touhy, ale Boží dílo. Pak možná zjistíme, že není kolem nás zase takový nedostatek. Vždyť všechno je nám dáno z Boží ruky a pokud Bohu věříme, pak poznáváme, že je to ruka velice štědrá a laskavá. Navíc moudrá, tak možná proto máme někdy dojem, že v ní něco nenajdeme. Je-li tomu tak, není se ale třeba rmoutit, stejně by nám to ničemu neprospělo. Pokud nám Bůh něco nedává, je to možná právě proto, že to není třeba, protože nám už dal mnohem více. Jen to chtějme vidět a přijmout od něj jako to nejlepší pro naplnění našeho života.

Pane Ježíši, ukázal jsi nám svého Otce a dal, abychom mu mohli věřit. Bud' s námi, ať nezapomínáme na to, kým jsme a jak můžeme naplnit úkol, který jsi nám dal v tomto světě.

Amen.